

и изстивало. Даже и малката имъ щерка, която имъ се родила, неможала да разпръсне тжгата на младата царица. Тя често плакала, но никой не разбиралъ нейната тжга. Въ леденото царство хората не плачели, и когато на нѣкого се показвали сълзи на очитѣ, веднага се прѣвръщали въ ледени зрънца. Царицата тжжала, тжжала, докато сърдцето ѝ съвсѣмъ изстинало и очитѣ ѝ навѣки се затворили. Царьтъ я погребалъ въ бѣла гробница и станалъ още по-тжженъ отъ колкото по-рано.

Малката царкиня растяла; по блѣдото си лице тя приличала на баща си, а по горещото си сърдце — на майка си. Тя била заобиколена съ най-голѣмото великолѣпие, но най-много обичала да седи край огнището и замислено се вглеждала въ огъня. Отъ всичко най-вече обичала слънцето. Очитѣ ѝ свѣтвали и ржчичкитѣ ѝ се разтрепервали отъ радостъ прѣдъ яснитѣ слънчеви лъчи. Но за съжаление слънцето нарѣдко пробивало мъглитѣ на леденото царство. И отъ година на година обичьта на царкинята къмъ слънцето се увеличавала.

Когато тя порастнала, цѣла сияела отъ бѣла красота и нейнитѣ поданници ѝ се очудвали.

Веднѣжъ тя попитала старата си бавачка: „Кажими, бавачко, защо мама тѣй скоро умрѣ?“ А бавачката отговорила: „Твоята майка бѣше отъ далечно, чуждо царство, кждѣто слънцето свѣти ясно и топло грѣе, кждѣто има пѣстри цвѣтя; на нея бѣше мжно тука и студено и отъ тая мжка, миличка моя, тя умрѣ. Ахъ, често пжти, когато ти бѣше още много малка, тя ти разказваше за своята татковина. И когато я слушахъ, вѣрвахъ ѝ, че тукъ сърцето ѝ боледува.

Отъ това врѣме царкинята станала по-замислена, по-тжжна. Често отивала при бѣлата гробница на майка си, болезнено скръствала ржцѣ и тжжовно гледала къмъ слънцето; очитѣ ѝ се наливали съ горѣщи сълзи. Който и да заплачелъ въ леденото царство, винаги падали отъ очитѣ му ледени зрънца, но сълзитѣ на царкинята били тѣй горѣщи, че не се прѣвръщали въ ледени зрънца.